

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1319/2568

นาย จ. โดยนาง น. ผู้เข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ นาย ฉ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1532

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองซื้อที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างจากบริษัท อ. ราคา 3,150,000 บาท มาในระหว่างสมรส โดยจำเลยที่ 1 ชำระเงินบางส่วนแก่ผู้ขาย และจำเลยทั้งสองร่วมกันกู้ยืมเงินจากธนาคาร ท. นำเงินไปชำระหนี้ส่วนที่เหลือ โดยจดทะเบียนจำนองที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่พิพาทดังกล่าวไว้เป็นประกัน ย่อมถือได้ว่าที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวเป็นสินสมรสของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นทรัพย์สินของสามีภริยาที่ต้องจัดการแบ่งกันเมื่อหย่าตาม ป.พ.พ. มาตรา 1532 ซึ่งได้ความตามบันทึกข้อตกลงท้ายทะเบียนการหย่าว่า จำเลยทั้งสองตกลงเรื่องทรัพย์สินว่า จำเลยทั้งสองตกลงขายบ้านพร้อมที่ดินดังกล่าว หลังจากขายได้จะคืนเงิน 2,800,000 บาท ให้แก่จำเลยที่ 1 ส่วนที่เหลือจากการขายได้ให้เป็นของจำเลยที่ 2 บันทึกข้อตกลงท้ายทะเบียนการหย่าจึงเป็นสัญญาแบ่งสินสมรสย่อมมีผลบังคับระหว่างกันได้ ส่วนที่จำเลยที่ 2 อ้างว่า การขายทรัพย์สินพิพาทในข้อตกลงตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าจะต้องเป็นการที่จำเลยที่ 1 หรือจำเลยที่ 2 นำทรัพย์สินพิพาทออกขายกันเอง มิใช่การถูกบังคับคดีขายทอดตลาดนั้น ก็ไม่มีข้อความใดในบันทึกข้อตกลงท้ายทะเบียนการหย่าที่อาจแปลความได้เช่นนั้น จึงต้องหมายถึงการขายทอดตลาดเพื่อบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลด้วย ทั้งในข้อตกลงท้ายทะเบียนการหย่าดังกล่าวหาได้มีเงื่อนไขให้จำเลยทั้งสองต้องขายทรัพย์สินพิพาทให้ได้ราคามากกว่า 2,800,000 บาท และหากขายทรัพย์สินพิพาทได้ราคาน้อยกว่า 2,800,000 บาท จะถือเป็นกรณีที่ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ตกลงกันในบันทึกท้ายทะเบียนการหย่า และเป็นกรณีที่เงื่อนไขในเรื่องราคาทรัพย์สินพิพาทไม่อาจปฏิบัติได้ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไม่ ดังนี้ เมื่อได้ความว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทอันเป็นสินสมรสดังกล่าวได้เงิน 2,590,000 บาท ซึ่งเป็นจำนวนไม่ถึง 2,800,000 บาท จึงไม่มีเงินส่วนที่เกิน 2,800,000 บาท ที่จะกันให้แก่จำเลยที่ 2 ตามบันทึกข้อตกลงท้ายทะเบียนการหย่าระหว่างจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดได้เงิน 2,590,000 บาท เพื่อบังคับชำระหนี้ตามคำพิพากษา จำเลยที่ 2 ยื่นคำร้องขอและแก้ไขคำร้องขอว่า จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในทรัพย์สินพิพาท และจำเลยที่ 2 มิได้เป็นลูกหนี้ร่วมกับจำเลยที่ 1 ทั้งไม่รู้เห็นเรื่องหนี้สินระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 โจทก์จะบังคับคดีให้กระทบกระเทือนสิทธิของจำเลยที่ 2 ไม่ได้ ขอให้คืนค่าส่งกันส่วนเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินพิพาทกึ่งหนึ่งเป็นเงิน 1,295,000 บาท ให้แก่จำเลยที่ 2 โจทก์และจำเลยที่ 1 ยื่นคำคัดค้านและแก้ไขคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องขอ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องขอ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้กันส่วนเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างแก่จำเลยที่ 2 กึ่งหนึ่งเป็นจำนวน 1,295,000 บาท ให้โจทก์และจำเลยที่ 1 ร่วมกันชำระค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์แทนจำเลยที่ 2 โดยกำหนด

ค่าทนายความให้รวม 30,000 บาท และค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีรวม 10,000 บาท โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า โจทก์และนาง น. ผู้เข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์เป็นสามีภริยากัน โดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นบิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 เดิมจำเลยทั้งสองเป็นสามีภริยากันโดยจดทะเบียนสมรสเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2554 ในระหว่างสมรสเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2555 จำเลยทั้งสองซื้อที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างจากบริษัท อ. ในราคา 3,150,000 บาท โดยจำเลยที่ 1 นำเงินที่ได้รับจากโจทก์ 2 ครั้ง รวมเป็นเงิน 170,000 บาท ไปชำระราคาบางส่วนและจำเลยทั้งสองร่วมกันกู้ยืมเงิน 2,990,000 บาท จากธนาคาร ท. นำไปชำระราคาส่วนที่เหลือและจดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่พิพาทไว้กับธนาคารดังกล่าวเป็นประกันเงินกู้วันที่ 7 กันยายน 2557 จำเลยที่ 1 ได้รับเงินจากโจทก์ 2,800,000 บาท นำไปชำระหนี้เงินกู้และไถ่ถอนจำนองทรัพย์สินพิพาทจากธนาคาร ท. เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2557 โดยจำเลยที่ 1 ทำบันทึกข้อความลงวันที่ 7 กันยายน 2557 มอบให้แก่โจทก์ระบุว่า จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินโจทก์ 2 ครั้ง ตามจำนวนเงินที่ได้รับจากโจทก์ดังกล่าวข้างต้นรวมเป็นเงิน 2,970,000 บาท และลงลายมือชื่อเป็นผู้กู้วันที่ 30 มิถุนายน 2559 จำเลยทั้งสองจดทะเบียนหย่าและทำบันทึกข้อตกลงท้ายทะเบียนการหย่าว่า เรื่องทรัพย์สิน จำเลยทั้งสองตกลงขายบ้านพร้อมที่ดิน หลังจากขายได้จะคืนเงิน 2,800,000 บาท ให้จำเลยที่ 1 ส่วนที่เหลือจากการขายได้ให้ตกเป็นของจำเลยที่ 2 ต่อมาโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระหนี้เงินกู้ 2,970,000 บาท ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกาและขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกา ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้โจทก์ฎีกาและไม่รับฎีกาของโจทก์ คดีจึงถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และจำเลยที่ 1 มีว่า จำเลยที่ 2 มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งในเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินพิพาทกึ่งหนึ่งจำนวน 1,295,000 บาท ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า จำเลยทั้งสองซื้อที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างจากบริษัท อ. ราคา 3,150,000 บาท มาในระหว่างสมรสโดยจำเลยที่ 1 ชำระเงินบางส่วนแก่ผู้ขาย และจำเลยทั้งสองร่วมกันกู้ยืมเงินจากธนาคาร ท. นำเงินไปชำระหนี้ส่วนที่เหลือโดยจดทะเบียนจำนองที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่พิพาทดังกล่าวไว้เป็นประกัน ย่อมถือได้ว่าที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวเป็นสินสมรสของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นทรัพย์สินของสามีภริยาที่ต้องจัดการแบ่งกันเมื่อหย่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1532 ซึ่งได้ความว่า จำเลยทั้งสองตกลงเรื่องทรัพย์สินว่า จำเลยทั้งสองตกลงขายบ้านพร้อมที่ดิน หลังจากขายได้จะคืนเงิน 2,800,000 บาท ให้แก่จำเลยที่ 1 ส่วนที่เหลือจากการขายได้ให้เป็นของจำเลยที่ 2 ส่วนเหตุที่จำเลยทั้งสองทำบันทึกข้อตกลงดังกล่าวขึ้นนั้นได้ความตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในสำนวนคดีหลักว่า จำเลยที่ 1 นำเงินที่ได้รับจากโจทก์ 2 ครั้ง รวมเป็นเงิน 170,000 บาท ไปชำระราคาบางส่วนให้แก่บริษัท อ. และเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2557 จำเลยที่ 1 ได้รับเงินจากโจทก์ 2,800,000 บาท นำไปชำระหนี้เงินกู้และไถ่ถอนจำนองทรัพย์สินพิพาทจากธนาคาร ท. เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2557 ซึ่งในชั้นไต่สวนคำร้องขอ จำเลยที่ 2 ก็เบิกความตอบทนายโจทก์และทนายจำเลยที่ 1 ถ้ามั่นใจยอมรับข้อเท็จจริงดังกล่าว สอดคล้องกับคำให้การของจำเลยที่ 2 ในสำนวนคดีหลักว่า จำเลยที่ 2 ทำบันทึกข้อตกลงท้ายทะเบียนการหย่าเพราะเงินจำนวนดังกล่าวมีใช้เงินของจำเลยที่ 2 จึงประสงค์ที่จะขอรับส่วนที่เหลือจากการขายซึ่งเป็นส่วนที่จำเลยที่ 2 ผ่อนชำระด้วยตนเอง ย่อมบ่งชี้ว่า

จำเลยที่ 2 ยอมรับว่าจำเลยที่ 1 นำเงินสินส่วนตัวที่ได้รับให้โดยเสนหาจากโจทก์ไปไถ่จำนอง จึงตกลงแบ่งสินสมรสซึ่งเป็นที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวโดยให้ขายและเมื่อขายได้แล้วให้คืนเงิน 2,800,000 บาท ให้แก่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ขอรับเงินเฉพาะส่วนที่ขายได้มากกว่า 2,800,000 บาท เท่านั้น บันทึกรายการซื้อขายทะเบียนการหย่าซึ่งเป็นสัญญาแบ่งสินสมรสย่อมมีผลบังคับระหว่างกันดังกล่าว ส่วนที่จำเลยที่ 2 อ้างว่า การขายทรัพย์สินพิพาทในข้อตกลงตามบันทึกซื้อขายทะเบียนการหย่าจะต้องเป็นการที่จำเลยที่ 1 หรือจำเลยที่ 2 นำทรัพย์สินพิพาทออกขายกันเอง มิใช่การถูกบังคับคดีขายทอดตลาดนั้น ก็ไม่มีข้อความใดในบันทึกข้อตกลงซื้อขายทะเบียนการหย่าที่อาจแปลความได้เช่นนั้น จึงต้องหมายถึงการขายทอดตลาดเพื่อบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลด้วย ทั้งในข้อตกลงซื้อขายทะเบียนการหย่าหาได้มีเงื่อนไขให้จำเลยทั้งสองต้องขายทรัพย์สินพิพาทให้ได้ราคามากกว่า 2,800,000 บาท และหากขายทรัพย์สินพิพาทได้ราคาน้อยกว่า 2,800,000 บาท จะถือเป็นกรณีที่มิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ตกลงกันในบันทึกซื้อขายทะเบียนการหย่าและเป็นกรณีที่เงื่อนไขในเรื่องราคาทรัพย์สินพิพาทไม่อาจปฏิบัติได้ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไม่ ดังนี้ เมื่อได้ความว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทอันเป็นสินสมรสดังกล่าวได้เงิน 2,590,000 บาท ซึ่งเป็นจำนวนไม่ถึง 2,800,000 บาท จึงไม่มีเงินส่วนที่เกิน 2,800,000 บาท ที่จะกันให้แก่จำเลยที่ 2 ตามบันทึกข้อตกลงซื้อขายทะเบียนการหย่าระหว่างจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ได้เมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้วไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยปัญหาตามฎีกาของโจทก์และจำเลยที่ 1 ประการอื่นอีก เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของโจทก์และจำเลยที่ 1 ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้ยกคำร้องขอ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

นันทวัน เจริญศาสตร์ · ปิยนุช จรูญรัตน · สุนันทา ผดุงเกียรติวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1319/2568>